

כח:

עין משפט
נר מצוה

שׁוֹא אֶתְּ מִי פִּיּוֹ מִהֶלֶסֶת
 חֹבֶל הֵלִי וְעוֹשִׂים
 חֵיט מִי שְׂטוֹ סִפִּיף אֵל
 שׁוֹא בְּמִי פִּטְרִי מִהֵלִי
 מִאֲחֵלֶת אֲחִירֹת
 הֵלֶסֶת וְסִמָּן לֵאמֹר קִמָּא
 עוֹשִׂים יִיד קִימָן אֵל סִפִּיף
 אֵל

רבינו חננאל

יודישער בורגער למען,
 נגז'ן ים שווארץ און
 של הקדש, און אפילו
 מחזירו לו לגנוב וטפלו,
 דאן גען און עובר
 עליו הפסח אמר לו
 עליו לפען, ויבוא אשכנז
 נתחייב שחזר לשלם לו
 נא, ואע"פ שהיה כספא
 אמינו מן השכנינו גורם
 לשלם ממונו, בר אבא
 בר יעקב אמר לוי
 עלמא דבר הגרמ למען
 דא, כמסמין ימי, והבא
 בפלגמא דר' יהודה ר' יוסף
 שליט, ח"ק דר' שמעון
 דאמר ח"ק זמנו
 דער דערב עלוי בלאו,
 לאתר זמנו אית עובד,
 מעלי בלא כלום, וממון
 מילא, אלא שפיל מעל
 דר' אמרינן ר' יהודה
 דאמר אפילו לאתר זמנו
 עובד בלאו, ואמרין דא
 דא ח"ק דאמר ר' יהודה
 ח"ק שאור אדאכלא
 משאור דאריה, מה שאור
 דאריה של בנות מחר
 בראיה, כן שאור אדאכלא
 של בנות מחר, לאתר
 זמנו אדאכלא בלאו, וכלהו
 לא מעל, אלא אמר חזר
 ביה, דא שאר אמר חזר
 עלמא ח"ק פלוגי קדוש
 להאכלין למען דר' יוסף
 הגרמ למען דא כמסמן
 דמי, חזקא בפלגמא דא
 ר' יוסי הגלילי ורובין קא
 מסיילי, ח"ק ר' יוסי
 הגלילי, דאריה המכה של
 ענין הארץ חזקא אסור
 כהנהל כל שבעה ימים
 אומרים כרבנן, ירושלמי.
 חזקא דריתין חזקא של נכרי
 שבער עליו הפסח אמר
 בהנאה, במקום אלא ונא
 לאכול כל של פסח,
 אבל שבער שנוא לאכלו
 חזקא אפילו באכילתו.
 מירוש נגזן שדיה ישראל
 וזמניהו ומקוניהו באפית
 ראותא חסא, וימיהו בוסן
 שישאכלא רואה, אמר
 הבהקת של גוים אגזר
 מן אדם ממלא חסא
 כזן אלא ויכועא ביה, אלא
 היה גזר של נכרי סמוך
 לגזר של ישראל, ותגמלא
 חסא נגזן של גוים לגזר
 של ישראל היה זה דחוסין
 ביה, חזקא, ויהיה שבת ארץ
 שבת כופה עליו של כל,
 אמר שבער שאלא שבעה
 שבעה בא"י אמה אקביר
 דעבר חזקא, ויחזקו מן
 שאמר כל חזקת שישמע
 דבשוטא אמר ידעו כן
 אלא, חסא, ואמר ר' חזקיה

כל שעה פרק שני פסחים

לפדותו ומותר בהנאה יש לומר לדיון דכמו שהוא עכשיו לא
 שו' מידי לא שיהא בזה מעילה והיינו נמי טעמא דכל איסורי
 הנאה אינן מקדשין בהן האשה אע"י דכל הנשדפין אפרין מותר
 ואפילו לא בדבר הגורם לממון כממון דמי ומעיל לא דמי דהתם חזי
 לחתך הפסח שהורס כמו שיש ועדי' ויש
 לומר הא' לאין מקדשין באיסורי
 הנאה היינו היבט דלית ביה שוה
 פרוטה לכשיהא אפר ולתירוצ' קמא
 קשה (ה) לא חזי עניינה שלל דדרך
 ההנאה (ו) הדרר' ביה רב אחא.
 מיהא דנפקר קמא דמולין (דף ד':)
 אמר סבריה הא מני ר' יהודה דאמר
 התנן של עוברי עבירה לאחר הפסח
 מותר מיד מפני שמחליפין והכל
 מסקינן לר' יהודה אפילו מתן של
 נכרי אקור אחר הפסח ויש לומר
 דהתם סבריה כס"ד דהכל לרב אחא
 מעיקרא ורבינו חס' מפרש לאו
 דווקא מיד דהא לרנך שיהא שיעור
 להחליף והוא הדין שיהא מתן זה
 רבוי לעשות אחר הפסח:

רב אשי אמר דבולאי עלמא.
וקשה לר"י היכי גרסין אי

גריסין דכולי עלמא פורין אס
כן לרבנן אחאי לא מעל אף על
כן דלישראל אסור בהנאה מכל
מקום וימכרו לנכרי ההקדש עצמו
ואי גרים אין פורין אפילו דרבי יוסי
בגלילי אחאי מעל ריש לומר דגרסי'
אין פורין ואף על גב דאין פורין
להאכל לנכסים מכל מקום שרי
ההסוק תחת מעבלי ^{(ו)בדפרשיט}
דהא דקדושת דמיס אין פורין
מדרבנן ולא גזרי רבנן איכא שלא
להאכלו לנכסים אבל אלא דאין
פורין מדאורייתא דהיינו היכא דליכא
קדושת הגוף אין פורין אפי' ההסוק
דהא תניא ^{(ז)בפ"ק} דכרכור ^(דף טו.)
אס ממי יקברו וקאמר התם ממאי
דהאי אס מתו יקברו משום דנטי
העומד והערכה דילמא משום דאין
פורין הקדשים להאכלן לנכסים
והשתא אי טעמא משום דאין פורין
אחאי יקברו והא ראי' להסוק תחת
כדבילי אלא ודאי מדאורייתא אין
חילוק וכל לעיל ^(דף כג.) דרשין
ואי אחא משליך לנכל כל איסורין
שצמחה ואסרי' אפילו להסקה אלא
מדאורייתא אין חלקן בהנאה ואס
תאמר לרבנן אחאי לא מעל הלא
הקדש יכול לתפור לנכרי על מנת
שיסיקנו לפיו ריש לומר דגורין
שמה יאכלנו הכרי וכהאי גוונא אמר
במסכת ער ^(דף טו.) אין מוכרין
הנאה לנכרי על מנת לשחוט וכו'
והלא מוכרין ר"י שמהנאה חזק

בפסקא ודעמא לבערו אינא עובר צאומא שרייה דאי אמרת עובר
אכתי אמאי מעל לרבי יוסי הא מיד כשיפדה אומא הוא שלו
ומודה רבי יוסי דשולן אי אמה רואה אלא ודאי לא עבר וטעמא

דרב יוסף בהא ליזשא
 את הקדשים להאכילן
 קמפילגי בדבר הגורם
 זון דאמר מעל^א קסבר
 ממון דמי ומאן דאמר
 גורם לממון לאו כממון
 קב אמר דכולי עלמא
 כממון דמי והכא
 רובי שמעון קמפילגי
 רבי יהודה ומאן דאמר
 אחא בר יעקב הוא
 שאור דאכילה משאור
 ה רב אחא בר יעקב
 דכולי עלמא אין פודין
 לאו כממון דמי והכא
 הגלילי רובנן קמפילגי
 יוסי ומאן דאמר לא
 חמץ בזמנו בין במינו
 דר שלא בזמנו במינו
 כמאי עסקינן אילימא
 זמנו שלא בזמנו מותר
 כמשהו חמץ בזמנו בין
 זון אסור רב לטעמיה
 תרוייהו כל איסורין
 דר שלא בזמנו כנותן
 זמנו שלא בזמנו אסור
 זון אסור כרבי יהודה
 ולא בזמנו ושלא במינו
 לא גזרינן שמואל אמר
 מותר שלא במינו מותר
 בין שלא במינו מותר
 שמואל לטעמיה דרב
 זון כל איסורין שבתורה
 דר שלא בזמנו כנותן
 זון מינן לא גזר שלא
 שלא במינו מותרין כר'^א
 אמר חמץ בזמנו בין
 זון אסור כנותן טעם
 בין שלא במינו מותר
 בין שלא במינו כנותן
 דר^א יוחנן וריש לקיש
 איסורין שבתורה בין
 כנותן טעם שלא בזמנו
 זון מותרין כר' שמעון
 אמר

משום דלא יראה (י) נימק לע

רד"ק: "אולי עמלא אין טורין. ואלענר דער
לעמער פסק אף לאכילע ישראל וזה
אין על גב דהשאל לא חי והוא
טון דמי: הכי רסוקין רז אלא בר
יעקב אמר דרדלי עמלא כממון
דמי: ומאן דאמר לא מעל כרבי
יהודה. דאמרי' אף לעמער הפסק אסור
בגמאז וכל שכן בפסק עמלו הלכך
נאזו ממון לזכא לישראל לא חי
ולאזו גורם לזכא לישראל פסא יפה
אלא יסנה ממנו ולגבר לא מוזדקן דאין
פירוק את הקדשים להחליט לגבוי:
ומד' מעל כר"ש. דאמרי' דאז הא
לעמער הפסק אף (לזכא) דאמרי' דאז
הוא גורם לממון: כמאור דרש"א.

[illegible]

ואתע"ג דאית ליה לרב בכל איסורין
שלא במיני נזות טעם רב גזר בחמץ
בזמנו הואיל וזכרת הוא שלא במיני
נזות אלא מיני ואע"ג דבחבול ודם לא גזר
במיני נזות אטו מיני האם הוא דדליה
מיניה אבל חמץ מיני כדליה מיניה
הואיל ואוכלו כל ימות השנה:
שלא בזמנו במיני אסור כרבי
הירושלמי. דלמך לאחר הפסקה דאורייתא
הלבך מוקף מעריכות אסור: **שלא**
בזמנו חמץ דשלא בזמנו. דאית
זכרת שלא במיני אטו מיני לא
גזר ר' יהי' דלא גזר בבשר בחמץ
משאר איסורין: **ושמואל אמר כו'**
מנשה עסקין שלא במיני מותר
בבשר איסורין דלא גזר שמואל בחמץ
שלא במיני אטו מיני: **כרבי**
השם. דלאחר זמנו שרי ואפי' נזות
הא אחר ליה ר' שמעון משום קנסא:
אמר

ולכך אינו עובר כשמזערו לבסוף:
אמר

מסורת הש"ס

(א) [לעיל ה:]: סמוכות
לה. ב"ק ע"א: אה: (קה:)
סמוכות לב. לה. (ב) ע"ז
עג: (ד) [לעיל כה:].
(ה) [לעיל כה:]. (ו) [וע"פ
חוס' קדושין ט: ד"ה
המקדש וכו']. (ז) [וע"פ חוס'
ב"ק נג: ד"ה לענין כלים].
(ח) [ל"ל כפ"כ]. (ט) [וע'
לקמן אה. חר"ה כפרטיה].

הגהות הב"ח

(א) תוש' ד"ה אין פודין
וכי' ולתירין קמא קשה.
ג"כ ע"ן בתוס' פ' האיש
מקדש דף נו בד"ה המקדש
בערלה:

רבינו חננאל (המשך)

[illegible]